

CHƯƠNG THỨ BA MƯƠI LĂM

LỤC CHÂU HOANG MẠC

Hồ Thiết Hoa hoang mang:

-Đúng vậy ! Nhưng ...

Cơ Bằng Nhận không cần nghe tiếp, chạy đến bên cạnh xác của Bành Nhất Hồ.

Y phục của Bành Nhất Hồ đã bị bọn người kia tháo tung ra gần như lỏa lồ. Chỉ nhìn thoáng qua, Cơ Bằng Nhận cũng thấy rõ mọi bộ phận.

Hắn có cần nhìn nơi nào khác hơn là đầu vai của Bành Nhất Hồ ? Nơi đó nào có gì ?

Cái chỗ cộm cộm tròn tròn, cứng rắn đó, bây giờ đã lặn xuống mất rồi, đầu vai bằng phẳng như vai người thường.

Song Cơ Bằng Nhận đã có chủ ý, hắn ngồi xuống, nắn nót một lúc dùng móng tay rọc lớp da.

Dưới ánh sao, nơi đó chộp chộp lên, như có vật gì phản chiếu.

Cơ Bằng Nhận lấy móng tay rọc sâu, rọc rộng hơn.

Một viên đá tròn, to bằng quả trứng gà, hiện rõ ràng hơn, Cơ Bằng Nhận moi lấy viên đá đó lập tức.

Thì ra, Cực Lạc Tinh nằm ngay trong da thịt của Bành Nhất Hồ.

Tất cả đều sống sờ.

Trên trời, muôn ngàn sao, lớn có, nhỏ có, muôn ngàn sao đang chiếu sáng, nhưng muôn ngàn vì sao đó mờ hẳn đi, qua ánh sáng của Cực Lạc Tinh.

Chính Cơ Bằng Nhận cũng phải giật mình buột miệng kêu lên:

-Một viên kim cương vô giá ! Thảo nào mà chẳng có nhiều người bỏ mạng vì nó!

Người đó như con chó đói vồ mảnh thịt, vội nhảy tới, cướp ngay viên kim cương trong tay Cơ Bằng Nhận.

Cơ Bằng Nhận như một ngọc tử đứng thờ người ra, nhìn kẻ khác cướp vật trên tay mình.

Người đó không tưởng là sự việc quá dễ dàng như vậy, hắn há rộng miệng cười suýt tét khoé.

Hồ Thiết Hoa hết sức kỳ quái, phần uất vô cùng, song chưa dám phát tác.

Cơ Bằng Nhận điềm nhiên:

-Cực Lạc Tinh đã có rồi đó, còn nước đâu ?

Người kia bật cười cuồng dại:

-Bọn chúng ta được lệnh là cấp tốc đăng trình, thi hành lệnh làm gì có mang nước theo ? Người cần nước, thì tự tìm lấy mà dùng, bọn ta không hạ thịt các người là phúc bửu mười hai đời cho các người đó !

Hắn vừa thốt, vừa vẫy tay ra hiệu cho đồng bọn.

Tất cả cùng rộ lên cười lớn, rồi cùng hú vọng một tiếng dài.

Hồ Thiết Hoa tức uất tràn hông, khí uất lồng lên, suýt vỡ buồng ngực.

Y muốn xuất thủ mấy lượt rồi, song Tiểu Phi cứ ngăn chặn y mãi.

Rồi y muốn đuổi theo, Cơ Băng Nhận lại nắm y giữ lại.

Y chẳng hiểu nổi ý tứ của Tiểu Phi và Cơ Băng Nhận như thế nào, hầu như y muốn nghi ngờ là hiện tại, hai vị bằng hữu của y đã mất cả can đảm của thuở nào.

Tiểu Phi và Cơ Băng Nhận điềm nhiên đưa mắt nhìn bọn người đó chạy đi, không hề nổi giận.

Sau cùng, Hồ Thiết Hoa bật cười, giọng cười lạnh nhưng vang to:

-Buồn cười thật ! Đáng cười thật ! Đường đường là một Đạo Soái Lưu Hương, đường đường ;à một Tử Công Kê, lại có gan nhỏ như gan chuột. Đáng cười thật ! Bây giờ, ta mới biết con người can là sao, con người thông minh là sao !

Cơ Băng Nhận điềm nhiên:

-Người nghĩ sao ?

Hồ Thiết Hoa lại hừ một tiếng:

-Ta nghĩ là càng thông minh càng dễ bị lừa !

Cơ Băng Nhận hỏi:

-Ai bị lừa ?

Hồ Thiết Hoa bĩu môi:

-Người đã biết được Bành Nhất Hồ giấu viên kim cương nơi nào, tại sao người lại chẳng biết chúng không khi nào trao nước cho người ?

Cơ Băng Nhận mỉm cười:

-Thế người cho rằng ta đui, chẳng trông thấy rõ là chúng đến đây với một thân xác gọn lỏn như vậy sao ? Với thân xác đó, chúng giấu nước nơi nào ? Đã biết như vậy, tất nhiên phải biết luôn là chúng khi nào trao nước, vì chúng đâu có nước mà trao ?

Hồ Thiết Hoa nổi giận :

-Đã biết chúng không có nước, tại sao người lại trao viên Cực Lạc Tinh cho chúng ?

Cơ Băng Nhận không lưu ý đến y, day qua Tiểu Phi, hỏi:

-Vượt sa mạc, con người không thể thiếu hai món, món thứ nhất là nước, món thứ hai là lạc đà. trong hai món, chỉ thiếu một thôi là khó bảo toàn tánh mạng. Người có đồng ý chẳng ?

Tiểu Phi cười nhẹ:

-Đúng vậy !

Cơ Băng Nhận tiếp:

-Bọn đó, trong mình không có một bnh nước nhỏ, mà chúng lại không dùng đến ngựa, chứ đừng nói là lạc đà, như thế hiển nhiên là chúng ở rất gần đây ! Có ở gần nên không cần mang nước theo, không cần cỡi lạc đà. Có đúng vậy không ?

Tiểu Phi mỉm cười:

-Đúng vậy !

Cơ Băng Nhận lại tiếp:

-Tìm được vật muốn tìm rồi, hẳn chúng chẳng còn thì giờ đâu nghĩ đến bọn ta nữa, chúng hối hả chạy về báo công, có đúng ậy không ?

Lần này Tiểu Phi không cần tán đồng, vì Hồ Thiết Hoa đã vỗ tay reo lên:

-Đúng ! Đúng ! và bây giờ, chúng ta chỉ còn có việc là theo dõi bọn đó. Tìm ác ma tận ổ, vẫn có lợi hơn ở đây mà chờ ác ma đến. Có phải là ý người như thế đó chẳng ?

Tiểu Phi mỉm cười:

-Thông minh đó lại Miêu ! Cơ Băng Nhận định dùng chiến thuật tiên phát chế nhân, hay tien hạ thủ vi cường cũng thế !

Hồ Thiết Hoa vụt nhảy dựng lên:

-Thế thì chúng ta còn chờ gì ?

Cơ Băng Nhận lạnh lùng:

-Tại sa mạc, đuổi theo người không nên đuổi quá gần. Bởi chúng chẳng làm sao chạy thoát được mà phải gấp !

Hắn lắng tai nghe gió, cười nhẹ tiếp:

-Bây giờ, thì chúng ta có thể khởi sự rồi đó, nếu người thấy ngựa ngáy !

Khoảng cách thời gian độ nửa khắc sau khi cả ba rời chỗ cũ, họ đã đến một nơi. Nơi đó có mấy gian nhà gỗ, khi xưa dùng làm nơi ẩn náu của toán quân tuần thú, nơi đó có thể gọi là một cửa ải, dù quanh ải vắng bóng dân cư.

Giờ đây, nơi đó biến thành sào huyệt của lực lâm cường bạo hay một trạm dừng chân của ác bà cường hào vùng sa mạc.

Nhà bằng gỗ, gỗ quá cũ, có một vài vụng cửa không đóng, đèn bên trong chiếu ra, từ xa có thể thấy rõ ánh sáng.

Nhà có đèn, hẳn phải có người.

Nơi có nhà, hẳn có cây.

Còn cách nhà độ mười trượng, bọn Cơ Băng Nhận dừng chân dưới cội cây.

Tàng cây khô trụi lá, khó ẩn nấp, mỗi người nép mình sau một thân cây.

Bọn đại hán áo đen về đến đó, hò reo cuồn dập vào nhà.

Nhưng vào nhà rồi chúng im bật tiếng reo hò.

Đứng bên ngoài, nhìn qua cửa sổ bọn Cơ Băng Nhận thấy tất cả đều ngưng trọng thần sắc, cung cung kính kính, tất cả đều cúi thấp đầu.

Hồ Thiết Hoa mừng, thốt khẽ:

-Đầu lĩnh của chúng có mặt !

Cơ Băng Nhận gật đầu:

-Ừ !

Hồ Thiết Hoa tiếp:

-Chúng ta vào đi chứ ! vào xem ác ma sẽ có biến đổi gì chẳng ?

Cơ Băng Nhận trầm giọng:

-Chờ một chút nữa !

Hồ Thiết Hoa cau mày:

-Tại sao ?

Cơ Băng Nhận thốt:

-Tình thế chưa thuận tiện !

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

-Chủ ý đến đây là do người mà ? tại sao bây giờ người cho là bất lợi ?

Cơ Băng Nhận từ từ giải thích:

-Chỉ vì vừa thấy ngôi nhà này, ta liền có một suy tưởng mới mẻ ! Người phải biết, thế lực ác ma rất lớn, chẳng một nhân vật quan trọng nào lại có một căn cứ đơn giản như thế này ? làm gì hẳn lại có mặt một nơi quá nghèo nàn ?

Hồ Thiết Hoa giật mình.

Vừa lúc đó, tiếng nhạc từ trong nhà vang lên, vọng ra, tiếng nhạc uyển chuyển du dương, nghe ra phải mê mẩn tâm hồn !

Tiếng nhạc vang lên, hai mươi đại hán áo đen rung chuyển thân hình, chừng như tiếng nhạc có mãnh lực kích động chúng sắp sửa múa lên.

Nhưng chúng không múa, trái lại tất cả cùng nhào xuống.

Nhạc vẫn còn vang, song nhỏ tiếng lại.

Chúng ngã đã lâu chưa có tên nào đứng lên.

Hồ Thiết Hoa nghe tiếng nhạc, tim đập mạnh, mặt nóng bừng.

Y trở mắt nhìn, vừa kinh ngạc, vừa kỳ quái, hấp tấp hỏi:

-Cái gì kỳ lạ thế ?

Cơ Băng Nhận lạnh lùng không thốt tiếng nào.

Bổng Tiểu Phi biến sắc mặt kêu lên:

-Không xong !

Chàng phi thân đến ngôi nhà cổ liền.

Hồ Thiết Hoa chẳng chậm trễ một phút giây vọt theo.

Tiểu Phi còn đứng bên ngoài cửa sổ nhìn vào, Hồ Thiết Hoa đã tung cửa, hét to:

-Người đừng tưởng ...

Chỉ hét được ba tiếng, y nghe cổ họng nghẹn lại.

Trong nhà, không còn một bóng người.

Thực sự mà nói, trong nhà không có một người sống !

Hai mươi đại hán vừa rồi, đã ngã chết !

Lúc thân hình chúng rung lên, thì gương mặt chúng chớp ngời kỳ dị.

Chúng chết đột ngột không đau đớn, mà chừng như chúng chết vui chết sung sướng.

Hồ Thiết Hoa sững sờ một lúc, rồi thở dài:

-Điên ! Một lũ điên !

Tiểu Phi dậm chân:

-Ta nên nghĩ ra sớm là chúng có thể tự sát !

Ngôi nhà, chẳng còn gì nữa, chỉ có một bụt thờ, trên bụt có tượng phật, cảnh nguy dị càng thêm huyền bí.

Gió đêm lồng vè, rung động bức màn vàng trước bụt thờ, gió rợn người, khung cảnh rợn người, Hồ Thiết Hoa rung giọng kêu lên:

-Nhưng ... nhưng tại sao chúng tự sát ?

Tiểu Phi thở ra:

-Ác ma đã phát giác ra hành tung của chúng đã bị bọn ta phát hiện, và chúng bị theo dõi đến đây. có lẽ chúng còn đi nơi nào nữa, cho nên y bức tử chúng, cho cuộc theo dõi của bọn ta dừng lại nơi này.

Hồ Thiết Hoa cau mày:

-Đã bị bức tử như vậy, tại sao chúng vui vẻ mà chết ?

Chừng như niềm sợ hãi hiện lên trong mắt Tiểu Phi, chàng lẩm nhẩm:

-Có một nguyên nhân thần bí, mà chúng ta không hiểu được ! Như tiếng nhạc tiêu hồn kia ... như ...

Vừa lúc đó, có tiếng Tiểu Phiên kêu lên cuồng loạn.

-Thạch Đà nổi điên ! Thạch Đà nổi điên rồi !

Tiếng kêu của gã co vẻ hãi hùng quá, làm cho ai cũng rợn người !

Hồ Thiết Hoa biến sắc, cùng Tiểu Phi, Cơ Băng Nhạn nhảy vọt ra ngoài.

Tiểu Phiên run bần bật, mồ hôi đầm ướt đầu.

Gã vẫn kêu mãi mấy tiếng:

-Thạch Đà nổi điên ! Thạch Đà nổi điên !

Cơ Băng Nhạn vung tay tát mạnh vào mặt gã, cao giọng hỏi:

-Việc gì đã xảy ra ! Thế ngươi cũng điên luôn nữa phải không ?

Tiểu Phiên sững sờ, mất mấy phút gã mới hoàn hồn run giọng đáp:

-Các vị vào nhà rồi, tôi cũng muốn đi theo các vị xem có gì lạ chẳng, sợ Thạch Đà còn lại một mình tại chỗ, tôi không yên tâm chút nào nên kéo hán theo ...

Cơ Bằng Nhận cười lạnh:

-Người nói rằng không yên tâm cho hấn, nhưng thực ra người lôi hấn theo cho thêm can đảm ?

Tiểu Phiên cúi đầu, lúng túng:

-Ngờ đâu, đến trước nhà hấn làm như gặp quỷ, hấn quay mình lại, chạy đi. Trông hấn lúc đó đáng sợ quá, tôi thì chẳng thấy gì cả, nhưng hấn làm như vậy, tự nhiên tôi phải sợ, rồi tôi mới kêu lên...

Người có mắt chẳng trông thấy gì, người đui làm sao thấy được gì !

Bọn Tiểu Phi không còn thì giờ nghiên cứu sự tình nữa, Tiểu Phiên chưa nói dứt câu, họ đã phi thân chạy đuổi theo Thạch Đà.

Gió thổi vù vù. Cát cuốn theo gió rào rào.

Đêm sa mạc có nhiều điều đáng sợ hơn đêm trùng dương có gió lớn !

Họ đã thấy Thạch Đà đang chạy chết.

Đã đui, đã điếc, đã câm, Thạch Đà thấy gì, nghe gì ? tại sao hấn chạy bất kể chết trong đêm sa mạc ?

Kỳ bí thật !

Tiểu Phi và Cơ Bằng Nhận lướt tới, mỗi người một bên kèm hấn lại.

Song hấn như con thú bị thương, vùng thoát được, chạy đi.

Hấn chạy điên, đến Tiểu Phi cũng không theo kịp.

Hồ Thiết Hoa ở phía sau vọt lên, ôm ngang hông hấn !

Cả hai cùng ngã nhào.

Cơ Bằng Nhận nhanh tay, chụp xuống đầu vai hấn, hấn còn toan vùng vẫy, song Cơ Bằng Nhận nắm ta hấn, hấn mới chịu yên lặng, và hấn thở mạnh.

Vẻ kinh hoàng còn hiện rõ nơi mặt hấn.

Hồ Thiết Hoa hét lên:

-Hỏi gấp hấn, xem hấn đã thấy gì !

Mặt Thạch Đà ướt đầm mồ hôi. Hấn kinh hãi phi thường. Bình sinh, Hồ Thiết Hoa chưa từng thấy một người nào quá sợ như hấn sợ.

Một lúc lâu, Cơ Bằng Nhận ngẩng đầu lên, thốt:

-Ta đã hỏi hấn ! Hấn không chịu cho biết gì cả !

Tiểu Phi nhìn ra xa xa, trong bóng đêm dày, từ từ thốt:

-Hay là hấn có một xúc giác đặc biệt, hấn linh cảm là ác ma ở trong ngôi nhà cổ!

Hồ Thiết Hoa thốt:

-Nhưng trong nhà không có người sống ! Ngôi nhà chẳng có gì cả ! Ác ma muốn ẩn nấp tại đó cũng không có chỗ nấp !

Tiểu Phi gần từng tiếng:

-Chẳng có chi cả trong nhà à ?

Hồ Thiết Hoa chữa lại:

-Bất quá, một vài chiếc bàn ghế gãy, một bụi thờ ...

Tiểu Phi lại hỏi:

-Người có nhận rõ trên bụt thờ có những gì chẳng ?

Hồ Thiết Hoa đáp nhanh:

-Một pho tượng Quan Âm Bồ Tát bằng đá, rất lớn.

Bỗng y ngưng động thần sắc.

Rồi y vút mình đi, trở lại ngôi nhà.

Trong gian nhà, chẳng có gì thay đổi.

Gió vẫn lay động bức màn màu vàng trước bụt thờ.

Nhưng bụt thờ bây giờ trống trải, tượng phật Quan âm biến mất.

Mồ hôi to bằng hạt đậu rơi từ đầu Hồ Thiết Hoa xuống, y sững người tại chỗ rất lâu.

Sau đó, y mới phát giác ra, trên mặt bàn, có một chiếc nồi bằng sắt.

Hơi nóng từ chiếc nồi bốc lên, thoang thoang có mùi thịt trong không khí.

Dưới chiếc nồi có mảnh giấy. Giấy có mấy hàng chữ:

-Các vị quân tử, từ ngàn dặm đến đây, đáng lẽ tiện thiếp phải tự tay lau chén sạch để hầu rượu các vị, song tiện thiếp thì bận việc, còn bọn thuộc hạ quá lười, quá dốt, quá ngu, không nhận thức ra những bậc phi phàm, dù sao thì sự sơ sót này, thiếp phải chịu trách nhiệm. Vậy có món thịt mọn dành đây, chờ quý khách, mong các vị không đến đổi xem khinh !

Bên dưới có, hàng chữ:

-Người trong bụt kính bái !

Người trong bụt ?

Người trong bụt là ai ?

Hồ Thiết Hoa quay mình lại thấy Tiểu Phi và Cơ Băng Nhạn dán mắt vào mảnh giấy !

Cả hai có vẻ xuất thần.

Lâu lắm, Cơ Băng Nhạn nhếch nụ cười khổ thốt:

-Hành tung của chúng ta đã bị khám phá rồi !

Hồ Thiết Hoa thở dài:

-Nhưng người trong bụt là ai ? Chúng ta không thấy bóng ra sao đừng nói là thấy người !

Tiểu Phi nhìn bụt thờ một lúc, trầm giọng buông từng tiếng:

-Thạch Quan Âm !

Hồ Thiết Hoa kêu lên thất thanh:

-Thạch Quan Âm ! Có phải là nữ nhân năm xưa, được giang hồ cho cái xưng “tối” chẳng ? Tối mỹ lệ, tối cay độc, tối vô tình, tối tài ba ?

Tiểu Phi cười khổ:

-Ngoài bà ấy ra, còn ai có loại ám khí tinh xảo như vậy chứ ? Còn ai xử dụng thuật cải sửa dung mạo một cách cao minh như vậy chứ ! Còn ai hành sự chu đáo cẩn mật như vậy chứ ?

Cơ Băng Nhận tiếp:

-Trừ bà ta, còn ai biết ngưng tinh, tụ khí, hóa thân thành cổ đá, biến nên pho tượng phật man trá chúng ta ?

Hồ Thiết Hoa sống sờ.

Y chưa từng trông thấy Thạch Quan Âm, song y nghe quá nhiều về bà.

Bỗng y cười lớn:

-Giang hồ truyền thuyết về bà không sai một điểm nhỏ ? bà hại người rất cẩn mật. Bà không lưu lại chi cả, bà chỉ lưu một nồi thịt, nhìn rõ dãi, song chẳng dám động đến !

Một con chó vàng từ ngoài ngoắc đuôi tiến vào, nhảy lên bàn đầu vào rồi, đưa lưỡi liếm.

Nó ngoạm một mảnh xương lớn.

Hồ Thiết Hoa vừa cười vừa mắng:

-Người đói đến điên à ? Không sợ trúng độc sao ?

Con chó vàng nuốt trọn mảnh xương.

Bọn Tiểu Phi trở mắt nhìn con chó chờ biến, qua một lúc lâu, Cơ Băng Nhận nhìn mắt nó, rồi quan sát đến lưỡi của nó, đoạn từ từ thốt:

-Nồi thịt không có độc !

Hồ Thiết Hoa kêu lên :

-Bà ấy thừa hiểu chúng ta không dám ăn nồi thịt nên dàn cảnh cho con chó đến ăn, để chọc tức chúng ta. Bà muốn cho chúng ta ăn đồ dư của con chó !

Cơ Băng Nhận điềm nhiên:

-Cho ăn trong nôi, chẳng lẽ người ăn không được à ?

Hắn nhìn Tiểu Phi.

Tiểu Phi chẳng nói gì.

Hồ Thiết Hoa bưng chiếc nôi quăng ngang cửa sổ, hét lớn:

-Chúng ta tuyệt đối không ăn đồ thừa của chó ! Thà đói mà chết, chứ không thể quá đê hèn !

Cơ Băng Nhận thở dài:

-Nếu ta còn sống trở về Trung nguyên, nhất định ta lập miếu thờ người, thờ một bậc đầy tiết tháo, trung trinh, ta sẽ khắc một tấm biển ghi tánh khí cao vời của người ! Đói là việc nhỏ, mất mặt là việc lớn !

Hồ Thiết Hoa cười vang:

-Nếu ta còn sống trở về, ta sẽ ... ta sẽ ...

Y muốn nói một câu, đáp lễ Cơ Băng Nhận, song trong nhất thời không tìm ra lời.

Cơ Bằng Nhận lạnh lùng:

-Như người, mừng tượng một con gấu chó, lại có lăm tạt, tâm tánh kỳ lạ, làm gì người sống được để trở về mà ham ?

Hồ Thiết Hoa cười hì hì:

-Nào ai biết được ...

Bỗng, một tiếng kêu thảm vang lên bên ngoài, nhà gỗ, vọng vào.

Cả ba cùng vọt mình ra, thấy Thạch Đà và Tiểu Phiên đã nhào xuống đất.

Nồi thịt bên cạnh họ, miệng họ còn vấy mỡ, gương mặt đã tím bầm.

Họ nhào xuống, họ còn kêu:

-Thịt ... độc ...

Nồi thịt văng ra, thịt đổ, rơi rải mất hết, chỉ còn chút nước, họ uống nước đó. Thực ra, chỉ có Tiểu Phiên uống thôi.

Tiểu Phi bước đến, quan sát độc chế.

Tiểu Phiên co rút thân mình, gân giật từng hồi.

Tại sa mạc sanh mạng con người nhỏ mọn quá, chết dễ dàng hơn lá rụng.

Tiểu Phi thở dài:

-Loại độc lợi hại phi thường ! Cần như vô cứu !

Cơ Bằng Nhận suy tư một lúc:

-Lợi hại thật ! Đặt viên độc được tan trong mồm chó đến ăn viên độc được rơi trong nồi, chó ăn trong khi độc chưa tan trong nồi thịt, chó không việc gì, viên độc được gặp nóng, sấp bọc bên ngoài chảy ra thuốc loãng trong thịt. Nồi thịt nhiễm độc ngay !

Hồ Thiết Hoa kinh hãi:

-Thế con chó đã được huấn luyện ?

Cơ Bằng Nhận gật đầu :

-Ừ !

Tiểu Phi mỉm cười:

-Xem ra, con gấu chó lăm tạt, lăm tánh đã cứu chúng ta khỏi chết vì nồi thịt !

Đúng là một cái kế liên hoàn ! hạ độc như Thạch Quan Âm, còn ai không lầm ?

Cả ba lạnh mình.

Hôm sau, ngày thứ hai, không nước !

Họ không dám đi ban ngày, sợ sức nóng sa mạc làm tan biến phần nước trong cơ thể.

Khi thái dương ngã về tây, họ mới bắt đầu hoạt động.

Thạch Đà không trúng độc, vì không uống nước trong nồi thịt .

Người dù có võ công cao, võ công đó chỉ có thể mang ra xử dụng với đồng loại, chứ trước oai lực thiên nhiên, con người vẫn còn là hạt cát.

Thạch Đà ngồi thu hình nơi một chỗ, chốc chốc đưa mũi ngửi cát.

Khi đoàn người vắng một lên đường, gã cũng ngửi cát như thế.

Gã làm như con chó ngửi đường, như con hồ ly tìm dấu vết ...

Hồ Thiết Hoa lấy làm lạ, hỏi:

-Hắn làm gì thế ?

Cơ Băng Nhận đáp:

-Hắn tìm mạch nước.

Hồ Thiết Hoa trố mắt:

-Hắn nghe được nước chảy ? Hắn đánh hơi được nước ?

Cơ Băng Nhận lạnh lùng:

-Bên dưới có nước thì bên trên ấm và dịu hơn các nơi khác, hắn tìm cái ấm dịu đó.

Hồ Thiết Hoa muốn nói nữa, song chẳng ai để ý đến y, y đành nín lặng.

Không phải các bạn khinh y, chỉ vì càng nói nhiều, càng tiêu hao khí lực, họ dành khí lực đó, chống lại cái khát.

Mãi đến chiều, bỗng Thạch Đà như điên cuồng lên, dùng hai tay moi cát gắp.

Hồ Thiết Hoa mừng quá cũng suýt điên luôn, kêu lên:

-Có nước !

Tất cả ba người nhảy xuống đất, tiếp sức với Thạch Đà, moi nhanh.

Nhưng họ phí công một lúc lâu, cuối cùng rồi cũng thất vọng. Bởi chẳng có nước.

Hồ Thiết Hoa cười thảm:

-Lỗ mũi của Thạch Đà chỉ sợ hết linh rồi.

Cơ Băng Nhận trầm gương mặt, không đáp.

Ba người dừng tay, nhưng Thạch Đà cứ moi.

Bỗng gã tung mình lên trong tay gã có một vốc cát gã mang vốc cát đến trước mặt Cơ Băng Nhận.

Cơ Băng Nhận lấy cát bỏ vào miệng, một lúc lâu, mặt lộ vẻ mừng.

Theo kinh nghiệm sa mạc, làm như vậy là có thể biết nơi đó có cát ấm như cát này là bên dưới phải có nước.

Nói nước kể ra cũng không đúng, bởi chỉ có cát ướt thôi và đang lúc khát, gắp được cái gì ướt sạch sẽ là quý lắm rồi.

Cơ Băng Nhận từng nói, có người vượt sa mạc, khát quá dám uống cả nước tiểu lạc đà, dám nhấp nháp phân lạc đà, vì phân là chất ướt ướt ...

Đêm đó, họ nằm nơi trũng cát, họ đưa lưỡi kiếm mãi cát ướt.

Cơ Băng Nhận ước đoán:

-Thạch Đà theo mạch nước, từ nơi nhỏ đến nơi lớn, nếu theo cái đà này, chúng ta đi tới nữa, chắc chắn sẽ có nội nước thực sự.

Họ nằm đó, liếm một lúc, rồi đứng lên, tiếp tục hành trình. Họ cần đi ban đêm, mà cũng gấp tìm mạch nước, như Cơ Băng Nhạn vừa nêu hy vọng.

oOo